

De Belastingdienst

Per 1 februari 1952 werd ik aangenomen bij de Belastingdienst met als standplaats Rotterdam en wel bij de in die tijd genoemde “Inspectie der Registratie en Successie” waaronder toen ook nog de afdeling Grondbelasting behoorde. Ik weet wel, en dat heeft dan wel niets met het gebouw te maken, dat mijn ouders blij waren dat ik een baan had, want in die tijd was er ook werkloosheid, mede doordat ook veel jongens, militairen, uit het voormalige Nederlands Indië kwamen. Deze hadden voorrang bij het zoeken naar een baan (bij het teloorgaan van Nederlands Indië) en toen kreeg je geen uitkering.

Dus voor mij betekende dat: de Belastingdienst. Ik moest mij toen melden op de 4^e etage en bij het binnenkomen van het gebouw vielen mij direct de beide paternosterliften links en rechts vooraan in het gebouw op en ik dacht direct, zoals vele mensen na mij, **“ik ga toch niet over de kop?”**. Op de 4^e aangekomen moest ik mij melden bij de bode. Ja in die tijd zat op iedere etage een bode, het is mij bijgebleven dat deze man een slaperige blik had, maar goed, ik werd nu ook ambtenaar dus!! De R&S bevond zich aan de achterkant van het middengebouw, een grote zaal waarin bijna alle bureaus achter elkaar stonden. Langs de ijzeren ramen hingen gordijnen, die zagen er niet zo schoon uit. Vanaf 1952 tot aan de verhuizing naar Zuid heb ik daar gewerkt (in ieder geval was ik aanwezig).

Met die ijzeren ramen hebben we wel veel ellende gehad. Ze gingen enorm roesten. Bij regen en veel wind kwam het water op bepaalde plaatsen door de ramen.

We hadden geen zoneschermen, dus 's zomers hartstikke warm en 's winters verdomd koud. En daar zaten we dan aan de houten bureaus uit de tijd van Napoleon. Sommigen in de winter met jassen aan en in de zomer was het bloedheet. De bovenste **ramen** kon je open draaien met een hendel en lange stang naar boven en met het mechanisme daarboven konden deze een stuk (ongeveer 25 cm) opengedraaid worden. Maar helaas, als het slecht weer was met veel wind, dan sloten ze niet al te best. Je moest heel veel kracht zetten op de hendel en je kon er niet bij, want het was te hoog. Als het niet goed lukte begonnen deze ramen te fluiten vanwege der wind.

Juffrouw Tiddens was de chef van de afdeling grondbelasting, ongeveer 55 jaar oud en had altijd last van tocht. Het brilletje drukte ze goed op haar neus, keek omhoog richting de ramen en de mensen op haar afdeling kregen de opdracht

om aan de hendels te gaan hangen opdat de ramen uiteindelijk sloten. Althans, dat hoopten we. Nu bevond haar afdeling zich naast die van de Registratie, waar de ambtenaren de notariële akten in registers zaten te schrijven en de werkzaamheden die daarbij hoorden. Ene Theo Rovers was daarbij en als er dan zo'n actie had plaatsgevonden door juffrouw Tiddens en haar kompanen, zat deze Theo gebogen over z'n werk het geluid na te doen van de ramen, al fluitend. Misschien wel flauw, maar in die tijd was de reactie van juffrouw Tiddens prachtig: weer die bril op de neus, haar manschappen in actie, het was elke keer weer een leuke onderbreking en ze had niets in de gaten. Maar het waren rot ramen, waar we later nog veel ellende mee beleefd hebben.

Groepsfoto in de jaren 50. Juffrouw Tiddens op de 2e rij vooraan, van rechts naar links de 2e. De bode vooraan helemaal rechts.

De locatie van het gebouw was mooi. Door de verschillende hoogten van de etages zaten we op de 4^e vrij hoog en zoals u misschien weet, een prachtig **uitzicht** over de haven richting Hoek van Holland en destijds op de Rotterdamse Lloyd met haar mooie schepen, waaronder de Willem Ruijs. We zaten dus aan de achterkant en keken toen uit op een flatje aan de Pieter de Hoochweg. Daartussen was een stuk open land.

Op een dag lag daar een man in het gras, gezien om 08.00 uur, toen we begonnen. Om 10.00 u. lag hij er nog steeds, in dezelfde positie. Na beraad hebben we de politie gebeld. Gelukkig leefde hij nog, hij lag z'n roes uit te slapen. Toch belangrijk dat je wel eens naar buiten kijkt. Vroeger werd er immers gezegd **“een ambtenaar kijkt ‘s morgens niet naar buiten, want anders heeft hij ‘s middags niets te doen”**.

Als de glazenwasser bezig was, was dat ook altijd een angstig moment. Voor hem was speciaal een soort ijzeren kooi geschapen die van boven naar beneden liep (misschien is deze nog aanwezig) op rails, echter hij stond altijd buiten die kooi en was dan bezig. Ik vond het maar niets en ik niet alleen!

De zaal in de jaren 50-60 in het midden gedeelte van het gebouw met uitzicht richting Schiedam enz.

In de begin jaren hingen er hanglampen, een soort bol aan een lange ketting. Dus zeer ouderwets. We gingen na een aantal jaren met de tijd mee en er werden bakken met TL buizen aan het plafond opgehangen. Ik weet wel dat de firma die deze klus had aangenomen er volgens mij wel spijt van had, want om gaten te boren in het plafond had men uiteindelijk hele zware elektrische boren nodig en duurde de klus veel langer dan gepland.

Een groepsfoto na modernisering van de zaal.

Het Kadaster zat ook op de 4^e etage op de linker vleugel. De WC welke ook werd gebruikt door het personeel van het Kadaster bevond zich gedeeltelijk tussen de linker vleugel en het middenstuk. In het begin hingen er handdoeken maar die werden behoorlijk smerig, dus kregen we uiteindelijk een wat **modernere inrichting** in de WC: een apparaat waaruit de papiertjes kwamen om je handen te drogen en deze moesten worden gedeponerd in een hoge plastic bak. Bij onze afdeling werkte een commies, Pronk, een wat moeilijke man en deze vond het maar een rotzooi in de WC, stond altijd te vloeken en voordat hij wegging uit de WC stampte hij de papiertjes aan in de bak met z'n rechter been. Een aantal jonge mensen van het Kadaster ging dat vervelen en vulde de bak met water, daarop nette papiertjes gelegd zodat de bovenste droog bleven. Ze wisten ongeveer hoe laat de commies Pronk kwam en ja hoor

Pronk stond weer te schelden over de rotzooi en stampte de papiertjes aan. Ik kan u vertellen, het gebouw was toen te klein: hij ging naar de politie, justitie en weet ik veel, de dader moest worden opgehangen. Het heeft dagen geduurd voordat hij daar overheen was..

Na verhuizing vanuit het middengedeelte naar de rechter vleugel van het gebouw 4e etage.

Vooruit nog een herinnering. Op het Kadaster was een wat oudere man altijd in stofjas, die als hij liep dit altijd in grote passen deed. Een wat oudere collega van me, een zekere Willem v.d. Heuvel (een echte **lolbroek**) sprak ik hierover aan: "joh die man van het Kadaster (deze man kwam vaak bij de afd. grondbelasting, immers er waren connecties met de werkzaamheden toen,

kadastrale tekeningen), joh, die man loopt zo raar, neemt van die grote passen. Hij is toch wel goed bij z'n hoofd?" "Ja, dat klopt", zei Willem, "dat doet hij om z'n schoenen te sparen, minder slijtage, want deze man heeft geld en als je geld hebt wil je steeds meer en daarom loopt hij ook in een stofjas. Omdat Willem wel meer mensen in de maling nam geloofde ik hem niet. Een aantal jaren later is de man in stofjas overleden en wat hoorde ik op de afd. Successierechten bij onze afdeling, hij was werkelijk miljonair. Toen pas geloofde ik Willem v.d. Heuvel!

Dirk Stigter

*Een receptie in de kantine van het gebouw op de 5e verdieping
(linker vleugel)*